

لزوم آموزش مهارت های اجتماعی و سیاسی به کودکان

مهارت های اجتماعی و سیاسی شامل مهارت در تشخیص خصوصیات گروه، برقراری ارتباط با گروه، مهارت خوب گوش دادن، همدردی و مهارت برای رسیدن به قدرت ...

مهارت های اجتماعی و سیاسی شامل مهارت در تشخیص خصوصیات گروه، برقراری ارتباط با گروه، مهارت خوب گوش دادن، همدردی و مهارت برای رسیدن به قدرت از راه مسالمت آمیز و رقابت سالم است. به گزارش خبرگزاری مهر، تربیت اجتماعی و سیاسی فرآیند بسیار پیچیده و دشوار و ابعاد بی شماری بر آن مترتب است که یادگیری مهارت های اجتماعی و چگونگی برقراری ارتباط اصولی با سایر افراد یکی از ابعاد مهم آن است. این مهارت ها در محیط های غیر رسمی به طور طبیعی و در محیط های رسمی با آموزش و تکیه بر اصول تربیت اجتماعی و یا به کارگیری دانش روان شناسی و علوم تربیتی به کودکان آموخته می شود.

کسب مهارت های اجتماعی از عناصر اساسی تربیت اجتماعی و سیاسی است، که در چند دهه اخیر مورد توجه دانشمندان و محققان علوم تربیتی و جامعه شناسی قرار گرفته است. این مهارت ها استعدادهایی هستند که جهت بروز رفتارهای مثبت یا منفی تقویت می شوند، نه رفتارهایی که مورد تنبیه قرار گرفته و خاموش می شوند.

مهارت های اجتماعی و سیاسی شامل مهارت در تشخیص خصوصیات گروه، برقراری ارتباط با گروه، مهارت خوب گوش دادن، همدردی، مهارت در ارتباط غیر کلامی، مهارت در تشخیص احساس ها و کنترل خویش، مهارت کسب آگاهی های بیشتر و مهارت برای رسیدن به قدرت از راه مسالمت آمیز و رقابت سالم است.

شخصی که دارای مهارت های سیاسی و اجتماعی است، می تواند به انتخاب و نمایش رفتارهای مناسب در زمان و وضعیت معین دست بزند. به همین دلیل نمی توان سمت و سوی آموزش مهارت های اجتماعی و سیاسی را از زمینه هایی که رفتار در آن واقع می شود، جدا کرد. این واقعیت باعث می شود که در آموزش این مهارت ها بر توانایی فرد برای توجه به زمینه های اجتماعی تاکید کنیم. یعنی آن توانایی را در فرد رشد دهیم که نشانه هایی را که مبین حالت و وضعیت افراد گروه است به درستی تشخیص و هر یک را درجای خود قرار دهد.

عوامل تعیین کننده ی مهارت های اجتماعی و سیاسی را اساسا می توان شامل دو دسته "شناختی" حل مساله، قدرت تحلیل، استنباط و غیره و "رفتاری" توانایی مقابله با حوادث، برنامه ریزی، قدرت سازگاری و غیره دانست، که نحوه رشد و بازپروری این مهارت ها مستلزم تلفیقی از عوامل کنترل شناختی، رفتاری و عاطفی است.

"روشی" که در پرورش این مهارت به کار می رود. مخصوصا در دوره کودکی روش "ایفای نقش" است. این روش باعث کاهش اضطراب می شود و به صورت تعیین کننده در رفتارهای مقابله آمیز عمل می کند. ایفای نقش، نمایشی است که فرد در آن چگونگی کنترل رفتار خویش را تجربه می کند.

آموزش مهارت ها نیازمند اصولی است برخی از آنها عبارتند از :

-رشد مهارت های اجتماعی، بخشی از جریان اجتماعی شدن فرد است و هرگونه آموزش باید بر اساس یافته های علم روان شناسی و علوم تربیتی در خصوص تربیت اجتماعی صورت گیرد.

-موضوع آموزش مهارت های اجتماعی باید از محدوده ی کوچک بازپروری اجتماعی کودکان عقب مانده ذهنی خارج شده و سایر گروهها نیز در بر گیرد.

-آموزش مهارت های اجتماعی باید علاوه بر کودکان نوجوانان، جوانان و بزرگسالان را در بر گیرد.

-هدف اصلی آموزش مهارت های اجتماعی مانند آموزش همگانی باید شکوفایی استعدادها و رشد و توانایی ها و رفتار و شخصیت فرد و "حسن تفاهم اجتماعی" را مد نظر قرار دهد، که از آن می توان به سعادت فردی و اجتماعی تعبیر کرد.

در نتیجه نیاز به آموزش مهارت های اجتماعی زمانی احساس می شود، که مساله یا نقضی پیش آید. آموزش مهارت های اجتماعی در

حقیقت کمک به کودک در ترک برخی رفتارها و انتخاب رفتارهای پسندیده تر به جای آنهاست. اکثر رفتارهای مشکل کودکان قابل تبدیل به رفتارهای مطلوب هستند.